

Tek Tuğla Kaldı

– eminnur · 18 Nisan 2016

TEK TUĞLA KALDI

Ruh, özgür gezer gece, gündüz
Bedeni taşıyamaz, her gittiği yere
Ne çok anı bırakır, insan geriye
Yad etmeye, zaman yetmez

Gençlikte, hayaller kurulur
Orta yaşta, durulur
Çok yaşarsa, bazen adını bile unuttur
Taş çatlar, dağlar yıkılır, insan dayanıklıdır

Çeker türlü zorlukları, evladı, vatani, namusu için
İnsan, unutkan olmazsa nasıl dayanır?
Her üzüntü, bir tuğla çeker binamdan
Tek tuğlalık ömrüm kaldı, yıkıldı, yıkılacak, bedenim

Neşeli iken otuz, üzüntü de doksan yaşında, hisseder insan
Biri ruh yaşı, biri beden, beden denilen kabrinden çıkınca
İşte şimdi gerçekten özgürdür ruh, uçar aslına kavuşur
Kahr da , neşe e de güzel, her ne olmuşsa, yararı ve zararı bana

Buğday güneşle, insan dertleri ile olgunlaşır
Bilmek için geldim, dünyaya, öğrenemezsem yazık olur
Her şey O'nun, herşey O, O, dilemiş, O, dilerse, O, kaderine yazmışsa
Yaratan O, kulsun sen, her zaman, O' nun dediği olur.

EMİNNUR GÜLER ACAR